

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **I. B.**, zastoupený JUDr. Hanou Záveskou, advokátkou se sídlem Blahoslavova 186/II, Mladá Boleslav, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2008, č. j. OAM-299/LE-BE03-BE07-2008, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 8. 2008, č. j. 49 Az 30/2008 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni stěžovatele, JUDr. Haně Záveské, advokátce **s e** sídlem Blahoslavova 186/II, Mladá Boleslav, se odměna za zastupování **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 7. 5. 2008, č. j. OAM-299/LE-BE03-BE07-2008. Tímto rozhodnutím byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění účinném v rozhodné době, jako zjevně nedůvodná.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak

nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje, v mezích přijatelnosti, v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci stěžovatel namítá zákonné důvody specifikované v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že výklad, který provedl soud, neodpovídá zákonu, s tím, že podle jeho názoru, cit.: *„zákon pojem pronásledování chápe i jako jednání soukromých osob (jehož důvody) jsou azylově relevantní, pokud stát není schopen zajistit ochranu, což je i můj případ. Mezinárodní ochrana v podobě doplňkové ochrany potom také neklade podmínku, že nebezpečí vážné újmy v zákoně definované, hrozí ze strany státu“*. Své podání stěžovatel uzavírá tvrzením, že jím podaná kasační stížnost svým významem podstatně převyšuje jeho vlastní zájmy, neboť výše uvedený právní problém přesahuje konkrétní rámec jeho případu.

Nejvyšší správní soud sdílí názor krajského soudu, že stěžovatelem uváděná tvrzení nemohou být považována za důvody azylově relevantní. Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, může být pouze *„odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo ve státě jeho posledního trvalého bydliště“*. Tvrzené obavy stěžovatele z pronásledování ze strany bývalé manželky a jejího příbuzenstva patří jednoznačně k typickým případům problémů se soukromými osobami, jejichž jednání nelze přičítat k odpovědnosti státu. Touto otázkou se již Nejvyšší správní soud ve své dosavadní judikatuře opakovaně a dostatečně podrobně zabýval. Pro bližší rozbor této problematiky lze poukázat

např. na rozsudek ze dne 29. 11. 2006, č. j. 4 Azs 34/2006 - 75, či na rozsudek ze dne 19. 6. 2006, č. j. 5 Azs 300/2005 - 42, obě citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz.

Také otázky související s mírou aprobace jednání soukromých osob státními orgány v zemi původu žadatelů o mezinárodní ochranu již kasační soud v minulosti řešil (viz např. rozsudek ze dne 19. 10. 2005, č. j. 3 Azs 428/2004 - 83, na www.nssoud.cz). Zabýval se i nutností pokusit se efektivně využít všech reálně dostupných prostředků k dosažení ochrany svých práv u státních orgánů země původu žadatelů o mezinárodní ochranu, a to např. v rozsudku ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41, nebo v rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, oba rozsudky taktéž na www.nssoud.cz. Tato judikatura dopadá i na případ stěžovatele, který těchto prostředků nevyužil a na příslušné kompetentní orgány státu se neobrátil.

Závěrem lze konstatovat také to, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je patrné, že správní orgán se ve správním řízení zabýval také otázkou, zda stěžovateli v případě jeho návratu do vlasti hrozí nebezpečí vážné újmy z některého z důvodů uvedených v ustanovení § 14a zákona o azylu, a dospěl k závěru, že k udělení doplňkové ochrany není dán důvod, neboť stěžovatel neuvedl žádnou ze skutečností, kterou by bylo možno vážné újmě ve smyslu zákona o azylu podřadit.

Ze shora uvedeného tak vyplývá, že ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Proto ji posoudil ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. jako nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo byla-li žaloba odmítnuta.

Krajský soud v Praze stěžovateli k jeho žádosti ustanovil zástupcem pro řízení o kasační stížnosti advokáta. Podle § 35 odst. 7 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. V předmětné věci však soud ustanovené zástupkyni odměnu za zastupování nepřiznal, neboť z obsahu soudního spisu vyplývá, že žádný úkon právní služby, za který náleží odměna dle § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, nevykonala. První porada s klientem při převzetí věci, na niž zástupkyně stěžovatele ve svém sdělení ze dne 16. 2. 2009 obsahujícím i vyčíslení odměny odkazuje, totiž v žádné doplnění

původního podání stěžovatele nevyústila a kasačnímu soudu tak není z ničeho zřejmé, jakým způsobem zástupkyně stěžovateli k ochraně jeho práv (s výjimkou formálního naplnění zákonné podmínky povinného zastoupení advokátem v řízení před Nejvyšším správním soudem ve smyslu ustanovení § 105 s. ř. s.) napomohla.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu